

CZY DUCH ŚWIĘTY

JEST

OSOBA?

**PREZENTACJA FRAGMENTÓW NOWEGO TESTAMENTU,
KTÓRE SKŁANIAJĄ DO ZASTANOWIENIA SIĘ NAD
TOŻSAMOŚCIĄ DUCHA ŚWIĘTEGO**

CZY DUCH ŚWIĘTY JEST OSOBĄ?

Zamiast wstępu

Jestem chrześcijaninem wierzącym w Boga Ojca. Wierzę również w Jednorodzonego Syna Bożego - Jezusa Chrystusa. Wierzę także w Ducha Świętego, ale nie uważam, że Duch Święty jest Osobą. W tej pracy chcę przedstawić dowody ze Słowa Bożego, które upewniają mnie, że takie pojmowanie Ducha Świętego jest prawidłowe. Być może fragmenty Nowego Testamentu, które mnie przekonują nie będą przemawiały do Ciebie, jednak myślę, że zawsze warto poznać argumenty Unitarian i zrozumieć ich sposób myślenia.

W oparciu o wypowiedzi Biblii, które w tej broszurce przedstawiam, wierzę, że Duch Święty jest określeniem szczególnej bliskości Boga (lub Jezusa*) z ludźmi. Mówiąc inaczej, mianem Ducha Świętego jest określana obecność Boga (lub Jezusa) wśród ludzi, Jego miłość, współczucie, społeczność, opieka, pomoc, obdarzenie mocą, uświęcenie i błogosławieństwo.

Celem tej broszurki nie jest przekonanie Cię do moich poglądów. Rozumienie Istoty Boga tak bardzo podzieliło wierzących, że na ogół Trynitarze nie uważają Unitarian za braci w Chrystusie a Unitarianie odmawiają braterstwa wierzącym w Trójkę Świętą. Powstał mur wrogości i niechęci, który uniemożliwia przyjazne i serdeczne współistnienie. Mam nadzieję, że to opracowanie pozwoli wierzącym obu opcji spojrzeć na siebie przychylniej.

Problem zrozumienia kim lub czym jest Duch Święty jest skomplikowanym zagadnieniem. Praktycznie od czasów pierwotnego kościoła, wykształceni, wierzący ludzie próbowali zharmonizować wypowiedzi Pisma Świętego o Bogu, Jezusie i Duchu Świętym, dochodząc do różnych wniosków.

Interesująca jest wypowiedź przywódcy kościoła greckiego, Grzegorza z Nazjanzu z roku 381: „Co do naszych mędrców, niektórzy utrzymywali, że Duch Święty jest mocą [energeia], inni, że stworzeniem, inni, że Bogiem, a jeszcze inni nie mogli się zdecydować z szacunku (jak mówili) do Pisma, które nie wypowiada się jasno w tym temacie.” (cytowane w Macedonius, The New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge [Grand Rapids: Baker Book House, 1963], 7:12).

Skoro jeszcze w IV wieku n.e. teolodzy nie potrafili jednoznacznie wypowiedzieć się o naturze Ducha Świętego to jest oczywiste, że temat jest po prostu trudny a różnice w interpretacji nie wynikają ze złej woli lub nieznamomości Biblii żadnej za stron.

* Bóg i Syn Boży Jezus, choć są odrębnymi osobami, działają wspólnie w miłości i w jednym duchu i o taką jedność dla swojego Kościoła modlił się Jezus w Ew. Jana 17:21-23:

„(21) Aby wszyscy byli jedno, jak Ty, Ojczy, we mnie, a Ja w tobie, aby i oni w nas jedno byli, aby świat uwierzył, że Ty mnie posłałeś. (22) A Ja dałem im chwałę, którą mi dałeś, aby byli jedno, jak my jedno jesteśmy. (23) Ja w nich, a Ty we mnie, aby byli doskonali w jedności, żeby świat poznał, że Ty mnie posłałeś i że ich umiłowałeś, jak i mnie umiłowałeś.”

ROZWAŻANIA NA TEMAT TOŻSAMOŚCI DUCHA ŚWIĘTEGO

Osoby wierzące w Trójcę, uważają za jeden z najważniejszych dowodów na osobowość Ducha Świętego, te fragmenty Nowego Testamentu, które przypisują Mu intelekt, uczucia i wolę:

- Duch Święty naucza i przypomina (Ew. Jana 14:26),
- mówi o tym co ma przyjść i wprowadza w prawdę (Ew. Jana 16:13),
- bada wszystko (1 Kor. 2:10),
- wspiera (Rzym. 8:16),
- przychodzi z pomocą i przyczynia się za świętymi (Rzym. 8:26),
- wykazuje własne zamysły (Rzym. 8:27),
- podsuwa właściwe słowa (Ew. Marka 13:11),
- kocha (Rzym 15:30) i smuci się (Ef. 4:30).
- Ducha Świętego można znieważać (Hebr 10:29),
- okłamać (Dz. 5:3),
- można mu się sprzeciwić (Dz 7:51),
- bluźnić mu (Mat. 12:31,32) i kusić go (Dz 5:9).

Bracia i siostry wierzące w osobowego Ducha Świętego argumentują, że skoro Duch Święty posiada intelekt, uczucia i wolę (a tylko osoby je posiadają) to niewątpliwie musi być osobą.

Problem w tym, że w Biblii, szczególnie w Nowym Testamencie znajdujemy przykłady personifikowania czyli nadawania cech osobowych podmiotom, które nie są osobami, np. - „Miłość jest cierpliwa, miłość jest dobrotliwa, nie zazdrości, miłość nie jest chępliwa, nie nadyma się, nie postępuje nieprzystojnie, nie szuka swego, nie unosi się, nie myśli nic złego, nie raduje się z niesprawiedliwości, ale się raduje z prawdy; wszystko zakrywa, wszystkiemu wierzy, wszystkiego się spodziewa, wszystko znosi.” 1 Kor. 13:4-7.

Gdybyśmy chcieli być konsekwentni, musielibyśmy wyciągnąć wniosek, że skoro miłość posiada intelekt, uczucia i wolę to musi być osobą. Ale oczywiście nikt tak nie uważa. Dla każdego jest oczywiste, że ww. cechy przejawia osoba, która kocha. Sformułowanie „miłość jest cierpliwa” oznacza, że osoba pełna miłości jest cierpliwa, np. matka wobec swego niesforne go dziecka. Podobnie wyrażenie „Duch Święty nauczy was” może oznaczać, że Bóg Ojciec nauczy nas, działając na nas swym Duchem, wpływem, mądrością. Podobnie postępowali pisarze Nowego Testamentu: Jezus i Apostołowie przypisując Duchowi Świętemu intelekt, uczucia i wolę – personifikowali Boży wpływ, tę szczególną bliskość Boga z człowiekiem. Zatem fragmenty Biblii przypisujące Duchowi Świętemu intelekt, uczucia i wolę, nie stanowią dowodu na Jego osobowość. Co ciekawe, dla wyznawców judaizmu taka personifikacja nie była niczym nowym. Przykładem może być Talmud w którym obecność Boga i Jego objawianie się człowiekowi nazywano „szechiną”. O szechinie mówiono jak o osobie:

„Kiedy człowiek wpada w tarapaty, cóż rzecze szechina? Mówi ona: 'Głowa Mi zaciężyła, ręce opadły'. Jeżeli Święty Jedyny (niech będzie błogosławiony) tak cierpi gdy rozlewana jest krew grzesznika, o ileż bardziej cierpi, gdy przelewają krew sprawiedliwego” (Chagiga 15b) *Abraham Cohen, Talmud, Wyd. Cyklady, W-wa 2002, s. 69

Pomimo nadania szechinie cech osobowych, nikt z rabinów i uczonych judaizmu nie wyciągał wniosku, że jest ona odrębną Osobą Boską od Boga Jahwe a żydowscy znawcy Pisma zgodnie przyznawali, że jest to jedynie obrazowe określenie bliskości Boga i Jego współczucia do cierpiącego człowieka.

Na tej samej zasadzie Jezus i Apostołowie rozumieli Ducha Świętego jako obrazowe wyrażenie działania Boga (lub Jezusa), Jego obecności, świętości, uczuć i mocy. Czy istnieją w Biblii przesłanki do wyciągnięcia takich wniosków? Tak, i w tej broszurce postaram się je zaprezentować.

DUCH ŚWIĘTY NIE JEST OSOBĄ - ARGUMENTY

Najważniejszym powodem dla którego nie wierzę, że Duch Święty jest Osobą Boską jest zastanawiający fakt, że Nowy Testament, we fragmentach mówiących o Bogu i Jezusie konsekwentnie pomija Ducha Świętego. Gdyby Jezus i Apostołowie wierzyli w naukę o Trójcy, to pisząc o Bogu Ojcu i Jezusie na pewno wymieniali by także Trzecią Osobę Trójcy Świętej czyli Ducha Świętego. Tak jednak nie jest. Poniżej zestawilem wszystkie pozdrowienia w listach Nowego Testamentu, wypowiedzi księgi Objawienia Św. Jana (Apokalipsy) oraz inne fragmenty Nowego Testamentu w których autorzy pomijają Ducha Świętego

LISTY POMIJAJĄ DUCHA ŚWIĘTEGO W POZDROWIENIACH

Zwróć uwagę na pozdrowienia w listach apostoelskich, autorzy konsekwentnie pomijają Ducha Świętego. Czy nie jest to zastanawiające?

List do Rzymian 1:7

„Wszystkim, którzy jesteście w Rzymie, umiłowanym Boga, powołanym świętym: łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego, i Pana Jezusa Chrystusa.

1 list do Koryntian 1:3

Łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego, i Pana Jezusa Chrystusa.

2 list do Koryntian 1:2

Łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego, i Pana Jezusa Chrystusa.

List do Galatów 1:3

Łaska wam i pokój od Boga Ojca naszego i Pana Jezusa Chrystusa.

List do Efezjan 1:2

Łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego i od Pana Jezusa Chrystusa.

List do Filipian 1:2

Łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego i od Pana Jezusa Chrystusa.

List do Kolosan 1:2

Do świętych i wierzących braci w Chrystusie, którzy są w Kolosach: Łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego i od Pana Jezusa Chrystusa.

1 List do Tesaloniczan 1:1

Paweł, Sylwan i Tymoteusz do zboru Tesaloniczan w Bogu Ojcu i Panu Jezusie Chrystusie: Łaska wam i pokój.

2 List do Tesaloniczan 1:2

Łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego, i Pana Jezusa Chrystusa.

1 List do Tymoteusza 1:2

Do Tymoteusza, prawowitego syna w wierze: Łaska, miłosierdzie i pokój od Boga Ojca i Chrystusa Jezusa, Pana naszego.

2 List do Tymoteusza 1:2

Do Tymoteusza, umiłowanego syna: Łaska, miłosierdzie i pokój od Boga Ojca i Chrystusa Jezusa, Pana naszego.

List do Tytusa 1:4

Do Tytusa, prawowitego syna według wspólnej wiary: Łaska i pokój od Boga Ojca i od Chrystusa Jezusa, Zbawiciela naszego.

List do Filemona 1:3

Łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego, i od Pana Jezusa Chrystusa.

List do Hebrajczyków 13:20,21

A Bóg pokoju, który przez krew przymierza wiecznego wywiódł spośród umarłych wielkiego pasterza owiec, Pana naszego Jezusa, niech was wyposaży we wszystko dobre, abyście spełnili wolę jego, sprawując w nas to, co miłe jest w oczach jego, przez Jezusa Chrystusa, któremu niech będzie chwała na wieki wieków. Amen.

List Jakuba – brak pozdrowienia i pożegnania

1 List Piotra 1:3

Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa, który według wielkiego miłosierdzia swego odrodził nas ku nadziei żywej przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa.

2 List Piotra 1:2

Łaska i pokój niech się wam rozmnożą przez poznanie Boga i Pana naszego, Jezusa Chrystusa.

1 List Jana 1:3

Co widzieliśmy i słyszeliśmy, to i wam zwiastujemy, abyście i wy społeczność z nami mieli. A społeczność nasza jest społecznością z Ojcem i z Synem jego, Jezusem Chrystusem. (?!)

2 List Jana 3

Łaska, miłosierdzie, pokój od Boga Ojca i od Jezusa Chrystusa, Syna Ojca, niechaj będzie z nami w prawdzie i w miłości.

3 List Jana – brak powitania i pożegnania

List Judy 1,2 – powitanie

Juda, sługa Jezusa Chrystusa, a brat Jakuba, do powołanych, w Bogu Ojcu umiłowanych, a dla Jezusa Chrystusa zachowanych: (2) Miłosierdzie, pokój i miłość niech będą waszym udziałem w obfitości.

List Judy 25

Jedynemu Bogu, Zbawicielowi naszemu przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego, niech będzie chwała, uwielbienie, moc i władza przed wszystkimi wiekami i teraz, i po wszystkie wieki. Amen.

Autorzy listów pozdrawiali wierzących w Zborach, życząc im błogosławieństw od Boga Ojca i Pana Jezusa Chrystusa, konsekwentnie pomijając Ducha Świętego. Gdyby wierzyli w Trójcę z pewnością wymienialiby też trzecią osobę Trójjedynego Boga – Ducha Świętego.

KSIĘGA OBJAWIENIA POMIJA DUCHA ŚWIĘTEGO W POZDROWIENIU DO SIEDMIU ZBORÓW

W księdze Objawienia Św. Jana także obserwujemy konsekwentne pomijanie Ducha Świętego. Apostoł Jan pisał wyłącznie o Bogu i Jezusie. Już na początku, w pozdrowieniu do siedmiu Zborów, nie jest wspomniany Duch Święty. Ten fragment wymaga dokładnego wyjaśnienia.

Objawienie 1:4-6

„Jan do siedmiu zborów, które są w Azji: łaska wam i pokój od tego, który jest i który był, i który ma przyjść, i od siedmiu duchów, które są przed jego tronem, (5) i od Jezusa Chrystusa, który jest świadkiem wiernym, pierworodnym z umarłych i władcą nad królami ziemskimi. Jemu, który miłuje nas i który wyzwolił nas z grzechów naszych przez krew swoją, (6) i uczynił nas rodem królewskim, kapłanami Boga i Ojca swojego, niech będzie chwała i moc na wieki wieków. Amen.”

Wiersze 4 i 5 wymieniają po kolei następujące osoby:

1. Tego, który jest i który był, i który ma przyjść;
2. siedem duchów;
3. Jezusa Chrystusa.

Omówię po kolei osoby wymienione w tym fragmencie, aby wykazać, że nie ma wśród nich Ducha Świętego.

1. TEN, KTÓRY JEST, KTÓRY BYŁ I KTÓRY MA PRZYJŚĆ

Objawienie 1:4

„Jan do siedmiu zborów, które są w Azji: łaska wam i pokój od tego, który jest i który był, i który ma przyjść, i od siedmiu duchów, które są przed jego tronem,...”.

Pierwszą osobą wymienioną w Obj. 1:4 jest „ten, który jest i który był, i który ma przyjść”. Wyrażenie z wiersza 4 „ma przyjść” może kojarzyć się z drugim przyjściem Jezusa, ale postacią na tronie nie może być Jezus bo On jest wymieniony w wierszu 5: „i od Jezusa Chrystusa, który jest świadkiem wiernym... .”

Objawienie Św. Jana 1:8 informuje, że tym, który był, który jest i który ma przyjść jest Bóg Wszechmogący:

„Jam jest alfa i omega (początek i koniec), mówi Pan, Bóg, Ten, który jest i który był, i który ma przyjść, Wszechmogący.”

Jak zatem można zrozumieć przyjście Wszechmogącego Boga?

Odpowiada na to ks. Izajasza 35:4 - „Mówcie do zaniepokojonych w sercu: 'Bądźcie mocni, nie bójcie się! Oto wasz Bóg! Nadchodzi pomsta, odpłata Boża! Sam on przychodzi i wybawi was!'”

W tym fragmencie, Boża pomsta, Jego odpłata jest nazwana przyjściem Boga. On niejako wkracza w ten świat, przejmuje władzę, wybawia swój lud i karze nieposłusznych.

Podobne rozumienie „przyjścia” Boga można również zauważyć w Obj. 11:17,18:

„...Dziękujemy ci, Panie, Boże Wszechmogący, który jesteś i byłeś, że przejąłeś potężną władzę swoją i zacząłeś panować (18) i popadły w gniew narody, lecz i twój gniew rozgorzał, i nastał czas sądu nad umarłymi, i oddawanie zapłaty sługom twoim prorokom i świętym, i tym, którzy się boją imienia twego, małym i wielkim, oraz wytracenia tych, którzy niszczą ziemię.”

Bardzo ważne jest to, że w wierszu 17 nie występuje już wyrażenie „i który masz przyjść” lecz znajduje się informacja o przejściu władzy przez Boga i rozpoczęciu panowania.

Zestawienie tych wierszy wskazuje, że „przyjście Boga Wszechmogącego” zapowiedziane w Obj. 1:4 wypełnia się w Obj. 11:17,18 i jest przejściem potężnej władzy i rozpoczęciem panowania czyli wywieraniem gniewu i sądu nad tym światem, oddawaniem zapłaty Jego sługom i wytracaniem złych ludzi. Jest to przyjście Boga w znaczeniu Jego wejścia w historię świata i ingerencji w jego dzieje przez przejście władzy i panowania.

2. SIEDEM DUCHÓW

Objawienie 1:4

„Jan do siedmiu zborów, które są w Azji: łaska wam i pokój od tego, który jest i który był, i który ma przyjść, i od siedmiu duchów, które są przed jego tronem,”.

Czy znajduje się tu dowód, że księga Objawienia wymienia jednak Ducha Świętego pod postacią siedmiu Duchów? Uważają tak niektórzy komentatorzy Księgi Objawienia, np. Wiliam Barclay, wyjaśniając, że siedem duchów stojących przed tronem to symbol Ducha Świętego w Jego pełni i zupełności (Objawienie Św. Jana, tom 1, str 43-44, Wydawnictwo „Słowo Prawdy”, Warszawa 1981)

Trudno się zgodzić się z takim poglądem. Po pierwsze, gdyby Duch Święty był Bogiem to na pewno nie stał by przed tronem lecz siedziałby na tronie.

Po drugie, siedem duchów o których mówi Obj. 1:4 to siedem aniołów, które są Bożymi posłańcami, niejako Jego oczami, posłańcami władzy i mocy dla ludzi. Możemy o tym przeczytać w Obj. 5:6 - „I widziałem pośrodku między tronem a czterema postaciami i pośród starców stojącego Baranka jakby zabitego, który miał siedem rogów i siedmioro oczu; a to jest siedem duchów Bożych zesłanych na całą ziemię.”

Oko jest symbolem obserwacji a róg jest symbolem władzy i mocy, dlatego hełmy wodzów i korony monarchów miały rogi.

Więcej o tych siedmiu aniołach można przeczytać w Obj. 8:1,2,7 oraz w Obj. 11:15 :

Obj 8:1,2,7 - „(1) A gdy zdjął siódmą pieczęć, nastąpiło w niebie milczenie na około pół godziny. (2) I widziałem siedmiu aniołów, którzy stoją przed Bogiem, i dano im siedem trąb... (7) I zatrąbił pierwszy. I powstał grad i ogień przemieszane z krwią, i zostały rzucone na ziemię...”

(Obj. 11:15) - „I zatrąbił siódmy anioł; i odezwały się w niebie potężne głosy mówiące: Panowanie nad światem przypadło w udziale Panu naszemu i Pomazańcowi jego i królować będzie na wieki wieków.”

O tym, że Bóg i Jezus mają swoich wybranych aniołów czyli posłańców (greckie słowo anioł znaczy posłaniec), możemy przeczytać w 1 Liście do Tymoteusza 5:21:

„Zaklinam cię przed Bogiem i Chrystusem Jezusem i wybranymi aniołami, abyś się tego trzymał bez zastrzeżeń, nie czyniąc niczego stronniczego.”

3. JEZUS CHRYSTUS

Objawienie 1:4-5

„Jan do siedmiu zborów, które są w Azji: łaska wam i pokój od tego, który jest i który był, i który ma przyjść, i od siedmiu duchów, które są przed jego tronem, (5) i od Jezusa Chrystusa,...”.

Trzecia osoba jest wymieniona w Obj. 1:5 po imieniu, to Jezus. W tym fragmencie Objawienia jest On odrębną osobą od Boga czy siedmiu aniołów.

Wniosek: w tym fragmencie jest również pominięty Duch Święty. Apostoł Jan wymienia Wszechmocnego Boga, siedmiu aniołów i Jezusa ale znowu nie wymienia Ducha Świętego.

Po tych wyjaśnieniach, kontynuujemy analizę księgi Objawienia. Sprawdźmy czy w dalszych fragmentach także jest pomijany Duch Święty.

KSIĘGA OBJAWIENIA POMIJA DUCHA ŚWIĘTEGO – ciąg dalszy

Objawienie 5:13,14

„I słyszałem, jak wszelkie stworzenie, które jest w niebie i na ziemi, i pod ziemią, i w morzu, i wszystko, co w nich jest, mówiło: Temu, który siedzi na tronie, i Barankowi, błogosławieństwo i cześć, i chwała, i moc na wieki wieków. (14) A cztery postacie mówiły: Amen. Starcy zaś upadli i oddali pokłon.”

Objawienie 6:15-17

„I wszyscy królowie ziemi i możnowładcy, i wodzowie, i bogacze, i mocarze, i wszyscy niewolnicy, i wolni ukryli się w jaskiniach i w skałach górskich, (16) i mówili do gór i skał: Padnijcie na nas i zakryjcie nas przed obliczem tego, który siedzi na tronie, (17) i przed gniewem Baranka, albowiem nastął ów wielki dzień ich gniewu, i któż się może ostać?”

Objawienie 7:9-12

„Potem widziałem, a oto tłum wielki, którego nikt nie mógł zliczyć, z każdego narodu i ze wszystkich plemion, i ludów, i języków, którzy stali przed tronem i przed Barankiem, odzianych w szaty białe, z palmami w swych rękach. (10) I wołali głosem donośnym, mówiąc: Zbawienie jest u Boga naszego, który siedzi na tronie, i u Baranka. (11) A wszyscy aniołowie stali wokoło tronu i starców, i czterech postaci, i upadli przed tronem na twarze swoje, i oddali pokłon Bogu, (12) mówiąc: Amen! Błogosławieństwo i chwała, i mądrość, i dziękczynienie, i cześć, i moc, i siła Bogu naszemu na wieki wieków. Amen.”

Godne uwagi jest to, że w tej wizji są wymienione wszystkie duchowe istoty, nawet aniołowie, tylko nie Duch Święty.

Podobnie przedstawia otoczenie Boga Apostoł Paweł w 1 Liście do Tymoteusza 5:21:

„Zaklinam cię przed Bogiem i Chrystusem Jezusem i wybranymi aniołami, abyś się tego trzymał bez zastrzeżeń, nie czyniąc niczego stronniczo.”

W tym fragmencie Apostoł Paweł wymienia Boga, Jezusa i wybranych aniołów a pomija Ducha Świętego. Nasuwa się pytanie, gdyby Apostoł Paweł wierzył w naukę o Trójcy Świętej, to czy pominąłby Trzecią Boską Osobę? W następnych fragmentach Objawienia Św. Jana także można zaobserwować fakt pomijania Ducha Świętego:

Objawienie 11:15

„I zatrąbił siódmy anioł; i odezwały się w niebie potężne głosy mówiące: Panowanie nad światem przypadło w udziale Panu naszemu i Pomazańcowi jego i królować będzie na wieki wieków.”

Objawienie 12:10

„I usłyszałem donośny głos w niebie, mówiący: Teraz nastąpiło zbawienie i moc, i panowanie Boga naszego, i władztwo Pomazańca jego, gdyż zrzucony został oskarżyciel braci naszych, który dniem i nocą oskarżał ich przed naszym Bogiem.”

Objawienie 14:1,4

„I widziałem, a oto Baranek stał na górze Syjon, a z nim sto czterdzieści cztery tysiące tych, którzy mieli wypisane jego imię na czole i imię jego Ojca. Są to ci, którzy się nie skalali z kobietami; są bowiem czyści. Podążają oni za Barankiem, dokądkolwiek idzie. Zostali oni wykupieni spośród ludzi jako pierwociny dla Boga i dla Baranka.”
Święci nie mają wypisanego imienia Ducha Świętego na swoich czołach.

Objawienie 20:6

„Błogosławiony i święty ten, który ma udział w pierwszym zmartwychwstaniu; nad nimi druga śmierć nie ma mocy, lecz będą kapłanami Boga i Chrystusa i panować z nim będą przez tysiąc lat.”

Objawienie 21:22,23

„Lecz świątyni w nim nie widziałem; albowiem Pan, Bóg, Wszechmogący jest jego świątynią, oraz Baranek. (23) A miasto nie potrzebuje ani słońca ani księżyca, aby mu świeciły; oświetla je bowiem chwała Boża, a lampą jego jest Baranek.”

Duch Święty nie pełni żadnej roli w oświetlaniu nowej Jerozolimy.

Objawienie 22:1-4

„I pokazał mi rzekę wody żywota, czystą jak kryształ, wypływającą z tronu Boga i Baranka. (2) Na środku ulicy jego i na obu brzegach rzeki drzewo żywota, rodzące dwanaście razy, wydające co miesiąc swój owoc, a liście drzewa służą do uzdrawiania

narodów. (3) I nie będzie już nic przeklętego. Będzie w nim tron Boga i Baranka, a służyć mu będą (4) i oglądać będą jego oblicze, a imię jego będzie na ich czołach.”

W powyższym fragmencie znajduje się informacja, że ostatecznie Baranek siedzi na tronie razem z Bogiem. Taką samą władzę, symbolizowaną przez zasiadanie na tronie, Jezus obiecał swoim naśladowcom w Objawieniu 3:21 – „Zwycięzcy pozwolę zasiąść ze mną na moim tronie, jak i Ja zwyciężyłem i zasiadłem wraz z Ojcem moim na jego tronie.”

INNE FRAGMENTY NOWEGO TESTAMENTU POMIJAJĄ DUCHA ŚWIĘTEGO

Ew. Jana 17:3

„A to jest żywot wieczny, aby poznali ciebie, jedyne prawdziwego Boga i Jezusa Chrystusa, którego posłałeś.”

List do Filipian 2:9-11

„Dlatego też Bóg wielce go wywyższył i obdarzył go imieniem, które jest ponad wszelkie imię, (10) aby na imię Jezusa zgięto się wszelkie kolano na niebie i na ziemi, i pod ziemią (11) i aby wszelki język wyznawał, że Jezus Chrystus jest Panem, ku chwale Boga Ojca.”

1 list do Koryntian 8:5,6

„Bo chociaż nawet są tak zwani bogowie, czy to na niebie, czy na ziemi, i dlatego jest wielu bogów i wielu panów, (6) wszakże dla nas istnieje tylko jeden Bóg Ojciec, z którego pochodzi wszystko i dla którego istniejemy, i jeden Pan, Jezus Chrystus, przez którego wszystko istnieje i przez którego my także istniejemy.”

Również w tych fragmentach jest pominięty Duch Święty.

PIERWSZA PRÓBA PODSUMOWANIA

Dla Hebrajczyków i dla chrześcijan pochodzących z Żydów nauka o osobowym Duchu Świętym i Trójjedynym Bogu byłaby czymś tak nowym i niezwykłym, że trudno sobie wyobrazić sytuację, aby żaden z Apostołów nie poświęcił temu tematowi choćby jednego rozdziału w swoich listach. Nie znajdujemy w listach żadnej prezentacji tej nauki, wprost przeciwnie - autorzy Nowego Testamentu nie tylko milczą na ten temat ale w swoich dziełach konsekwentnie pomijają Ducha Świętego, pisząc tylko o Bogu i Jezusie.

DUCH ŚWIĘTY – JEGO TOŻSAMOŚĆ

W tym rozdziale dokonam zestawienia paralelnych fragmentów Pisma Świętego mówiących o Duchu Świętym, aby zrozumieć jak Słowo Boże definiuje Ducha Świętego.

1. DUCH BOŻY JAKO MYŚL PANA

Proroctwo Izajasza 40:13

„Kto kieruje Duchem Pana, a czyja rada pouczyła go?”

W języku hebrajskim ten fragment dosłownie brzmi:

„Kto określił Ducha Jahwe, i który człowiek jest doradcą jego aby go pouczał?”

Ten fragment proroctwa Izajasza, został dwa razy zacytowany po grecku w Nowym Testamencie przez Apostoła Pawła:

W liście do Rzymian 11:34

„Bo któż poznał myśl Pana? Albo któż był doradcą jego?”

oraz

w 1 liście do Koryntian 2:16

„Bo któż poznał myśl Pana? Któż może go pouczać?”

Apostoł Paweł w obu przypadkach przetłumaczył hebrajskie wyrażenie Ruach Jahwe (Ducha Pana) na greckie nun Kiriu czyli myśl Pana. Gdyby Apostoł wierzył w osobowego Ducha Świętego, czy w taki sposób przetłumaczyłby to wyrażenie?

Apostoł Paweł w obu tych tekstach, przetłumaczył hebrajskie wyrażenie Ruach Jahwe (czyli Duch Boga) na greckie „myśl Pana”. Chociaż jest prawdą, że wyrażenie Duch występujące w Biblii jest wieloznaczne, w powyższych fragmentach oznacza po prostu myśl Boga a nie odrębną od Niego osobę.

Jeszcze inny fragment z listu do Koryntian potwierdza myśl, że Apostoł Paweł przez Ducha Bożego rozumiał myśli Boga o Nim samym:

„Bo któż z ludzi wie, kim jest człowiek, prócz ducha ludzkiego, który w nim jest? Tak samo kim jest Bóg, nikt nie poznał, tylko Duch Boży.” 1 list do Koryntian 2:11

My ludzie wiemy kim jesteśmy dzięki naszemu duchowi, który oczywiście nie jest odrębną od nas osobą lecz naszymi myślami o nas, naszą samoświadomością. Podobnie Duch Boży w tym fragmencie nie jest odrębną od Boga osobą lecz Jego myślami, świadomością samego siebie.

2. DUCH ŚWIĘTY JAKO PALEC BOŻY

Kolejne zestawienie dwóch paralelnych fragmentów:

Ew. Mateusza 12:28

„A jeśli Ja wygnam demony Duchem Bożym, tedy nadeszło do was Królestwo Boże.”

Ew. Łukasza 11:20

„Jeżeli natomiast Ja palcem Bożym wypędzam demony, zaiste przyszło już do was Królestwo Boże.”

Wypowiedź Jezusa dowodzi, że wyrażenie Duch Boży to palec Boży, Boże dotknięcie. Czy Jezus, gdyby wierzył, że Duch Święty jest Osobą, nazwałby Go palcem Bożym?

3. DUCH ŚWIĘTY JAKO MOC BOŻA

Kolejny fragment rzucający światło na tożsamość Ducha Świętego:

Ew. Łukasza 1:35

„I odpowiadając anioł, rzekł jej: Duch Święty zstąpi na ciebie i moc Najwyższego zacieni cię. Dlatego też to, co się narodzi, będzie święte i będzie nazwane Synem Bożym.”

Mamy tu do czynienia z hebrajskim paralelizmem synonimicznym czyli opisem tej samej rzeczy na dwa różne sposoby. Bardzo często paralelizm synonimiczny występuje w Psalmach, jednym z wielu przykładów może być Psalm 117:1

„Chwalcie Pana, wszystkie narody,
wystawiajcie Go, wszystkie ludy,”

gdzie występują synonimy: chwalenie i wystawianie oraz narody i ludy.

W Ew. Łukasza 1:35 również znajdujemy dwa synonimiczne wyrażenia:

„Duch Święty zstąpi na ciebie” i „moc Najwyższego zacieni cię, dlatego też to, co się narodzi, będzie święte i będzie nazwane Synem Bożym.”

Anioł stwierdza, że Duch Święty to moc Najwyższego. Gdyby w tym przypadku nie występował paralelizm synonimiczny wtedy to Duch Święty byłby Ojcem Jezusa a nie Bóg Ojciec.

Tę samą myśl znajdujemy w Ew. Łukasza 24:49

„A oto Ja zsyłam na was obietnicę mojego Ojca. Wy zaś pozostajcie w mieście, aż zostanieie przyobleczeni mocą z wysokości.”

Obietnicą Ojca było wylanie Ducha Świętego, które zostało zapowiedziane przez proroka Joela 3:1-2

„A potem wyleję mojego Ducha na wszelkie ciało, i wasi synowie i wasze córki prorokować będą, wasi starcy będą śnili, a wasi młodzieńcy będą mieli widzenia. (2) Także na sługi i służebnice wyleję w owych dniach mojego Ducha.”

To wylanie Ducha Świętego zostało nazwane przez Łukasza „przyobleczeniem mocą z wysokości”.

W Dziejach Apostolskich 2:4,16-18 zostało to opisane następująco:

„I napełnieni zostali wszyscy Duchem Świętym, i zaczęli mówić innymi językami, tak jak im Duch poddawał...(16) ... tutaj jest to, co było zapowiedziane przez proroka Joela: (17) I stanie się w ostateczne dni, mówi Pan, że wyleję Ducha mego na wszelkie ciało I prorokować będą synowie wasi i córki wasze, I młodzieńcy wasi widzenia mieć będą, A starcy wasi śnić będą sny; (18) Nawet i na sługi moje i służebnice moje Wyleję w owych dniach Ducha mego I prorokować będą.”

Podsumowując, anioł w Ew. Łukasza zwiastujący narodzenie się Jezusa jako wynik zacienienia mocą Najwyższego Jego matki Marii oraz Jezus, zapowiadający przyobleczenie mocą z wysokości w Zielone Świątki, uważali, że Duch Święty to moc Najwyższego lub moc z wysokości ale nie osoba.

4. DUCH ŚWIĘTY JAKO BOŻE NAMASZCZENIE WIERZĄCYCH

Kolejne zestawienie, tym razem wypowiedzi Apostoła Jana pomoże ustalić jak Słowo Boże definiuje Ducha Świętego.

1 list Jana 2:27

„Ale to namaszczenie, które od niego otrzymaliście, pozostaje w was i nie potrzebujecie, aby was ktoś uczył; lecz jak namaszczenie jego poucza was o wszystkim i jest prawdziwe, a nie jest kłamstwem, i jak was nauczyło, tak w nim trwajcie.”

W rozdziale 14 swojej Ewangelii Apostoł Jan napisał, że to Duch Święty nauczy nas wszystkiego.

Ew. Jana 14:26

„Lecz Pocieszyciel, Duch Święty, którego Ojciec pośle w imieniu moim, nauczy was wszystkiego i przypomni wam wszystko, co wam powiedziałem.”

W tych wierszach Apostoł Jan personifikuje Boże namaszczenie opisując go jako Pocieszyciela, Ducha Świętego.

Przykład ze Starego Testamentu

W 2 księdze Mojżeszowej, znajduje się opis podobnej sytuacji, kiedy Bóg dał Besalelowi i Oholiabowi mądrość do wykonania wyposażenia Namiotu Spotkania. W rozdziale 35:30,31 zostało to opisane jako napełnienie duchem Bożym:

„I rzekł Mojżesz do synów izraelskich: Oto Pan powołał imiennie Besalela, syna Uriego, syna Chura, z plemienia Judy, (31) i napełnił go duchem Bożym, mądrością, rozumem, poznaniem i wszechstronną zręcznością w rzemiośle,” 2 ks. Mojżeszowa 35:30,31

Natomiast w rozdziale 36 powyższe napełnienie duchem Bożym w skrócie ujęto jako danie mądrości i umiejętności:

„Niech tedy Besalel i Oholiab i wszyscy zręczni mężowie, którym Pan dał mądrość i umiejętność, aby umieli wykonać wszelką pracę potrzebną do służby w świątyni, zrobą wszystko, jak rozkazał Pan.” 2 ks. Mojżeszowa 36:1,2

Historia Besalela i Oholiaba uczy nas, że w Starym Testamencie Bóg namaszczał czyli wybierał ludzi do pewnych zadań, dając im jednocześnie mądrość i pouczenie jak wykonać zleczone zadanie. Zatem Boży wybór, Boże namaszczenie do jakiegoś zadania oraz obdarzenie mądrością do jego wykonania, jest opisane w Starym i Nowym Testamencie jako napełnienie Duchem Świętym.

5. DUCH ŚWIĘTY JAKO BOŻE BŁOGOSŁAWIEŃSTWO

Przeanalizujmy kolejny paralelizm synonimiczny, tym razem z księgi Izajasza:

Ks. Izajasza 44:3,4

„Gdyż wyleję wody na spieczoną ziemię i strumienie na suchy ląd; wyleję mojego Ducha na twoje potomstwo i moje błogosławieństwo na twoje latorośle, (4) aby się rozkrzewiły jak trawa między wodami, jak topole nad ruczajami.”

Mamy tu do czynienia po raz kolejny z dwoma paralelizmami:

1. wyrażenie „wyleję wody na spieczoną ziemię” jest synonimem wyrażenia „wyleję ... strumienie na suchy ląd”,
2. wyrażenie „wyleję mojego Ducha na twoje potomstwo” jest synonimem wyrażenia „moje błogosławieństwo na twoje latorośle”, gdzie winorośle to oczywiście potomstwo.

Wniosek: prorok Izajasz, pisząc pod natchnieniem, przez wyrażenie Duch Boży rozumie Boże błogosławieństwo.

6. DUCH ŚWIĘTY JAKO BOŻA PRAWDA

Kolejne zestawienie trzech fragmentów z pism Apostoła Jana dowodzące, że określenie Duch Święty oznacza Bożą prawdę.

1 List Jana 5:6

„On jest tym, który przyszedł przez wodę i krew, Jezus Chrystus; nie w wodzie tylko, ale w wodzie i we krwi, a Duch składa świadectwo, gdyż Duch jest prawdą.”

oraz

Ew. Jana 14:16,17

„Ja prosić będę Ojca i da wam innego Pocieszyciela, aby był z wami na wieki - (17) Ducha prawdy, którego świat przyjąć nie może, bo go nie widzi i nie zna; wy go znacie, bo przebywa wśród was i w was będzie.”

1 List Jana 4:6

„My jesteśmy z Boga; kto zna Boga, słucha nas, kto nie jest z Boga, nie słucha nas. Po tym poznajemy ducha prawdy i ducha fałszu.”

Wniosek: 1 List Jana 4:6 w którym Apostoł Jan napisał o duchu prawdy i duchu fałszu wskazuje, że tak jak duch fałszu nie jest osobą tak duch prawdy też nie jest osobą. To zestawienie wypowiedzi Apostoła Jana pozwala zauważyć, że prawda i wynikające z niej Boże pocieszenie i świadectwo o Jezusie jest nazwane Duchem Prawdy.

7. DUCH ŚWIĘTY JAKO BOŻE OBLICZE, ŁASKA BOŻA

Dwa wiersze z Psalmu 51, zawierające paralelizmy hebrajskie, pozwalają określić jak Dawid autor tego Psalmu pojmował Ducha Świętego.

Ks. Psalmów 51:12,13

(w. 12) Serce czyste stwórz we mnie, o Boże, a ducha prawego odnów we mnie! (w. 13) Nie odrzucaj mnie od oblicza swego I nie odbieraj mi swego Ducha świętego!”

Występują tu dwa paralelizmy synonimiczne:

1. Wyrażenie „Serce czyste stwórz we mnie” jest synonimem wyrażenia „ducha prawego odnów we mnie”,
2. Wyrażenie „Nie odrzucaj mnie od oblicza swego” jest synonimem wyrażenia „nie odbieraj mi swego Ducha świętego!”

Drugi paralelizm wskazuje, że odrzucenie człowieka od Bożego oblicza, Bożej bliskości i łączności jest nazwane pozbawieniem go Bożej obecności.

W trzecim fragmencie, w Psalmie 139:7 czytamy:

„Dokąd ujdę przed duchem twoim? I dokąd przed obliczem twoim ucieknę?”

W tym Psalmie występuje to samo porównanie Bożego ducha do Bożego oblicza: Wyrażenie „Dokąd ujdę przed duchem twoim” jest synonimem wyrażenia „dokąd przed obliczem twoim ucieknę?”

Wniosek: w powyższych Psalmach Dawid zestawia Ducha Świętego z samym Bogiem, Bożym obliczem zwróconym w stronę człowieka, z Bożą obecnością, bliskością i łącznością z Jego dziećmi.

DRUGA PRÓBA PODSUMOWANIA

Podsumujmy wszystkie wnioski, jakie można wyciągnąć z powyżej cytowanych fragmentów Słowa Bożego.

1. Wniosek płynący z porównania prorocstwa Izajasza 40:13 z listem do Rzymian 11:34 i 1 listem do Koryntian 2:16 - Duch Święty to określenie myśli Boga;
2. Wniosek wynikający z porównania Ew. Mateusza 12:28 i Ew. Łukasza 11:20 - Duch Boży to określenie Bożego palca, Bożego działania;
3. Wniosek wyciągnięty z porównania Ew. Łukasza 1:35 i Ew. Łukasza 24:49 - Duch Święty to określenie mocy Najwyższego, Bożej mocy z wysokości;
4. Wniosek wypływający z porównania 1 list Jana 2:27 i Ew. Jana 14:26 - Duch Święty to określenie Bożego namaszczenia i uzdolnienia do powierzonego zadania;
5. Wniosek płynący z księgi Izajasza 44:3,4 - Duch Boży to określenie Bożego błogosławieństwa;
6. Wniosek wyprowadzony z porównania 1 List Jana 5:6, Ew. Jana 14:16,17 i 1 List Jana 4:6 - Duch Święty to określenie Bożej prawdy, wraz z wypływającym z niej pocieszeniem i świadectwem o Jezusie;
7. Wniosek wyciągnięty z księgi Psalmów 51:12,13 - Duch Święty to określenie samego Boga, Jego oblicza zwróconego ku człowiekowi, Bożej obecności, bliskości i łączności z Nim.

Wszystkim tym przejawom Bożego działania autorzy Pisma Świętego nadali nazwę Duch Święty i przypisali mu cechy osobowe. Jednak dla Hebrajczyków w tamtych czasach było to czymś naturalnym. Nikt z kapłanów czy znawców Prawa nie miał najmniejszej wątpliwości, że Najwyższy Bóg składa się z Jednej Osoby a Duch Święty to personifikacja Jego obecności, świętości, bliskości, działania, błogosławieństwa i mocy. Personifikowanie cech Boga pod różnymi nazwami, było powszechne, pokazałem to na przykładzie wypowiedzi Talmudu o „szechinie”.

Rozumienie Ducha Świętego, jako personifikacji działania Boga lub Jezusa, wyjaśnia także przyczynę dla której tak wiele fragmentów Nowego Testamentu, wymienia tylko Boga i Jezusa, konsekwentnie pomijając Ducha Świętego.

PARADOKS – DOCHODZIMY DO PODOBNYCH WNIOSKÓW

Z powyższych rozważań można zauważyć, że rozumienie przez Unitarian Ducha Świętego jako Bożej świętości, mocy, bliskości, Bożego działania i cech charakteru jest bardzo podobne do rozumienia Ducha Świętego jako Boga przez Trynitarian. Dwoma różnymi drogami dochodzimy do podobnych wniosków, mianowicie, że i jedni i drudzy, Unitarianie i Trynitarze, mówiąc o tym, co czyni Duch Święty, mają na myśli działanie Boga.

PODSUMOWANIE KOŃCOWE

Fragmenty zacytowane powyżej nie wyczerpują tego tematu. Stanowią raczej zachętę do dogłębnego zbadania tego zagadnienia. Czytając Nowy Testament, zwracaj uwagę na fragmenty mówiące o Bogu i Jezusie i na to że niemal zasadą jest pomijanie w nich Ducha Świętego. Ta prawidłowość jest bardzo wymowna, nie przechodź nad nią do porządku dziennego. Bóg jest autorem każdego zdania w Nowym Testamencie, każde słowo, każde wyrażenie jest na swoim miejscu i ma nas o czymś pouczyć. Czy jesteś gotowy by obiektywnie ocenić wymowę tych wersetów? Czy masz odwagę do bezstronnego studium tego tematu? Zachęcam Cię abyś, mimo wszystko, podjął decyzję o analizie tego zagadnienia i zaakceptowania wniosków jakie z tego wynikną. Niech Bóg Cię błogosławi!

DODATEK

BRATERSTWO W JEZUSIE UNITARIAN I WIERZĄCYCH W TRÓJCĘ CZYLI DWA POWODY DLA KTÓRYCH POWINNIŚMY SIĘ MIŁOWAĆ

Powód pierwszy – o tym czy wierzący jest moim bratem lub siostrą w Jezusie decyduje fakt, że jesteśmy dziećmi tego samego Ojca. Nie ma to nic wspólnego z przynależnością do jakiegoś Kościoła ani z Trynitarzym lub Unitariańskim rozumieniem Boga. Jesteśmy braćmi bo mamy tego samego Ojca, do którego modlimy się „Ojcze nasz”. Jeżeli mamy tego samego Ojca, nie ma wątpliwości, że jesteśmy braćmi. A jeśli jesteśmy braćmi, powinna łączyć nas miłość braterska.

Powód drugi - tym co ma łączyć naśladowców Jezusa nie jest jednakowe rozumienie Biblii. Brak różnic w interpretowaniu Słowa Bożego nie zapewni miłości, jedności i harmonii w Zborach. Wprost przeciwnie, doświadczenia wielu zborów dowodzą, że nawet niewielkie różnice w rozumieniu Pisma Świętego mogą w ostateczności doprowadzić do nieporozumień, sporów, powstawania stronnictw a nawet rozłamów. Tym co powinno łączyć naśladowców Jezusa w jeden Kościół, powinna być miłość. Apostoł Paweł w liście do Kolosan, 3:12-14 naucza: „Przeto przyobleczcie się jako wybrani Boży, święci i umiłowani, w serdeczne współczucie, w dobroć, pokorę, łagodność i cierpliwość, (13) znosząc jedni drugich i przebacząc sobie nawzajem, jeśli kto ma powód do skargi przeciw komu: Jak Chrystus odpuścił wam, tak i wy. (14) A ponad to wszystko przyobleczcie się w miłość, która jest spójnią doskonałości.”

Mam świadomość Bożych oczekiwań wobec mnie - że mam darzyć miłością moich braci i moje siostry, nawet jeżeli wierzą inaczej niż ja. Dlatego staram się kochać chrześcijan wierzących w Trójcę i w osobowego Ducha Świętego. Nie mam do nich żadnych złych uczuć, nie uważam ich za gorszych chrześcijan, za braci niższej kategorii. Co więcej, niektórzy są moimi serdecznymi przyjaciółmi.

Jednocześnie zdaję sobie sprawę, że różnice między chrześcijanami wynikają z trudności napotykanym przy interpretowaniu Pisma Świętego. Słowo Boże jest w wielu fragmentach niejednoznaczne, wymaga od czytelnika podejmowania subiektywnych decyzji, co rozumieć dosłownie, a co jako wyrażenie symboliczne. Każdy chrześcijanin, czytający Słowo Boże, wie o czym mówię.

To implikuje zasadnicze pytanie: Jeżeli autorem Pisma Świętego jest mądry, inteligentny Bóg, to dlaczego jest ono tak niejednoznaczne, tak trudne do zrozumienia i prowadzące do różnych wniosków? Przecież Bóg potrafił napisać Biblię w taki sposób, aby była jednoznaczna i prosta do zrozumienia jak podręcznik, a jednak tego nie zrobił. Pozwól, że przedstawię mój punkt widzenia na to pytanie.

DLACZEGO BIBLIA NIE JEST NAPISANA JAK PODRĘCZNIK?

Moim zdaniem Bóg objawiając natchnionym pisarzom Swoje Słowo mógł je zredagować jako podręcznik: po kolei rozwijać swą myśl, od nauk najłatwiejszych aż do tych najbardziej skomplikowanych. Bóg z pewnością potrafiłby w ten sposób zredagować Biblię, nie ma co do tego żadnych wątpliwości. Ludzie potrafią tworzyć przejrzyste i jednoznaczne podręczniki. Ale Bóg tak nie zrobił. Zamiast uporządkowanego, ułożonego systematycznie i prostego podręcznika - obdarował nas księgą, z której można wyciągnąć różne wnioski. O tym, jak daleko idące są te wnioski, może świadczyć cała paleta kościołów i wyznań wiary, często prezentujących bardzo przeciwstawne poglądy.

DLACZEGO BÓG W TEN SPOSÓB POSTĄPIŁ?

Wierzę, że Bóg postąpił w ten sposób, aby wierzący różnili się między sobą i aby nauczyli się darzyć wzajemną braterską miłością, pomimo różnic. To wymaga otworzenia się z miłością na innego wierzącego i świadomego wysiłku woli aby zaakceptować jego odmiennosc. Gdyby Biblia była idealnym podręcznikiem, istniałby tylko jeden Kościół a my wszyscy byłibyśmy jego członkami. Miłość do braci i siostr byłaby czymś naturalnym, tak jak teraz obdarzamy miłością i akceptacją współwyznawców w swoim Kościele czy Zborze. Sprawa wzajemnej miłości wygląda jednak gorzej, gdy mamy do czynienia z wierzącymi z innych Kościołów, rozumiejącymi Słowo Boże odmiennie niż my. Miłość do chrześcijan z innych Społeczności nie jest już tak naturalna. Jednak my, wierzący, pomimo wszelkich różnic, mamy wyraźne polecenie samego Jezusa, aby się wzajemnie kochać. Syn Boży powiedział, że wzajemna miłość jest znakiem rozpoznawczym Jego naśladowców:

„ Nowe przykazanie daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, jak Ja was umiłowałem; abyście się i wy wzajemnie miłowali. Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli miłość wzajemną mieć będziecie. ” Ewangelia Jana 13:34, 35.

Dlatego, chcąc być posłuszny słowom mojego Pana, staram się kochać moich braci w Jezusie, nawet wtedy, gdy ich rozumienie Pisma Świętego różni się od mojego.

Zamierzeniem tej broszurki nie było przekonanie Ciebie, drogi czytelniku do tego, że Duch Święty nie jest osobą, ale przybliżenie Ci sposobu pojmowania Ducha Świętego przez Unitarian i zachęcenie Cię do analizy takiego stanowiska. Moim pragnieniem jest aby to opracowanie doprowadziło Ciebie do akceptacji Unitarian jako braci w Jezusie. Może nawet do braterskiej miłości?

Andrzej Nowak

andrzej_nowak@adres.pl

www.krancowa.pl

Wszystkie zacytowane fragmenty Pisma Świętego pochodzą z Biblii Warszawskiej.